

## Dombi Ferenc 1927 – 2004



*Ebben az esztendőben tért haza  
– sok szenvedés után –  
a Bokor egyik legnagyobb hatású,  
nem csak közösséget, de „népet” gyűjtő tagja:  
Dombi Ferenc, Feri bácsi.*

*Kovács Laci jegyezte fel azt, ahogyan a hazatérésére készült: „Egy fiú elhagyta az apját. Hosszú évek után megbánta a tettét. Levelet írt az apjának, hogy haza akar menni. Ha apja megbocsát, akkor jöjjön ki az állomásra, és egy fehér zsebkendővel integessen majd, ha befut a vonat. Intsen, hogy leszállhat, mert visszafogadja őt az apai házba. A fiú vonata közeledett az állomáshoz. Dobogó szívvel, félve nézett ki az ajtó ablakán, de sehol sem látta az apját. Aztán megállt a vonat, kinyitotta az ajtót, és azt látta, hogy az egész állomás fehér lepedőkkel van teletűzdelve, az állomás előtt pedig ott áll az apja, és fehér zsebkendővel integet neki... Ilyen az Isten. Hiszem, hogy engem is így vár majd – fejezte be elcsukló hangon a történetet.”*

Az első 42 Hang-kötet szerzője Dombi Feri bácsi, aki 1927. november 25-én született Szob községben (Hont vm.), egy tizenkét gyermekes család ötödik gyermekeként, mint első fiú.

Tanulmányait Székesfehérvárott és Szegeden végezte, 1954-ben szentelték pappá. Egy évig káplán, majd hitoktató. 1960-tól az állam nem engedélyezi hivatalos működését Székesfehérvárott és Nagy-Budapest területén. 1976. október 4-én Lélek-kereszttségben részesül Alsó-szentivánon. 1977-től nem kap engedélyt önálló működésre. 1979-től Pátkán működhet plébánosként, egészen nyugdíjazásáig, 1987-ig. Ezután két hónapot tölt Medjugorjében, ahol törött lába csodálatos módon egy pillanat alatt meggyógyul.

Az előző politikai rendszer bukása után, 1991-ben engedélyt kap a váci megyés főpásztortól arra, hogy Inárcs községben kiegészítő lelkipásztori munkát végezhesen. Itt a hívek áldozatos szeretete és a helyi önkormányzat jóindulatú hozzáállása folytán két év alatt plébániát építenek számára, s a váci főpásztortól folyamatosan, évenként kap engedélyt a további működéshez. Itt, Inárcson erősödik meg benne a HANG, amelyben égi lények gondolatait ismeri fel.

Működési engedélyét 1997 őszén a váci püspök a Váci Egyházmegye területére vonatkozóan visszavonja, majd 1999 őszén ismét visszaadja.

Betegsége miatt 2002-től a székesfehérvári papi otthonban élt. 2004. május 1-jén elhagyta a földi világot, és égi otthonába költözött.

\*\*\*

## Feri bácsi emlékére

1971 szeptemberének utolsó vasárnapján érkezett Alsószentivánra. A magam részéről nagy örömmel fogadtam, mivel korábban hallottam már prédikálni, és nagyon megnyerte tetszésemet. Az első prédikációja Alsószentivánon így hangzott: „Kedves Testvérek! Isten nem igazságos. Akinek erről más a véleménye, mise után várom. Ámen.” A hívó szót meghallva fel is háborodtam, mert abban az átkos, kommunista időben azt gondoltam, hogy legalább az Isten igazságos. Hálásan gondolok vissza erre a rövid prédikációra, mert az Alsószentivánon töltött hat év alatt megtanulhattam, hogy a mi nagyszerű Istenünk nem igazságos. Feri bácsi az irgalmas, a szerető Isten képét építette fel bennünk az ott töltött hat év alatt.

A falubeliek a nagymisét „Ki mit tud” miséknek nevezték, mivel ezeken a miséken lejött az oltártól a hívek közé, és velük közösen beszélte meg az aznapi evangéliumot. Alsószentivánt az akkori hatalom büntető helynek szánta Feri bácsi részére, de életének egyik legszebb szakasza lett ez. Itt változott meg a Szűz Anyával való kapcsolata is. Ennek egyik oka az volt, hogy Alsószentiván búcsújáró hely. Már akkor is a gondolkodás-átalakítás fontosságát tartotta szem előtt. Az embereket arra tanította, hogy ne a különböző segélykérésekkel forduljanak Máriához, hanem feladatot kérjenek tőle. ...

A közösségi munka mellett a lelkipásztori munkát is kiválóan végezte. Ha új plébániára helyezték, akkor abban a faluban minden családot meglátogatott, és Bibliát adott a családnak. Nagyon sok helyen ez volt az első könyv a házban. Hatalmas elemlámpa kíséretében látogatta a családokat, ez volt a fegyvere a harapós kutyák ellen.

Nem volt egyszerű ember. Hosszú távon gondolkodott. Vallotta, ahogy az ember öregszik, egyre inkább elhagyják a bűnei. Lelkivezetettjeit mindig arra biztatta, hogy ne a múlton rágódjanak, hanem a jelen pillanatait szenteljék meg. Nem a bűneinkre, hanem a terveinkre volt kíváncsi. A részletekben nem veszett el. Jézust állította a középpontba. Ennek érdekében minden lehetőséget megragadott. Nemcsak hangereje és jó hangja volt, hanem mindig hatalmas erő is volt benne az újrakezdésre. Mindig volt új „lemeze”. Biztos pont volt számára Jézus és a Bokor Közösség, de jó kapcsolata volt más felekezeti testvérekkel is.

Sokszor volt nézeteltérése paptestvéreivel, de haragot nem tartott, és a nézeteltérések miatt nem szüntette meg kapcsolatait. Nem hitt a széthúzásban, s talán ez az egyik legfontosabb, amit örökségül hagyott. Aki elment a közösségből, azt nem sajnálta, mert biztos volt abban, hogy az illető jobb helyet talált magának. A meglátott jóhoz húségesen ragaszkodott, és a következmények emiatt nem érdekelték. Soha nem mondott kevesebbet annak érdekében, hogy valakit a közelében tartson.

A rendet, és nem a gyalgó emberek által kitalált rendszereket szerette. Az Isten által alkotott rend számára azt is jelentette – és ezt a temetéseken el is szokta mondani –, hogy a halál angyala is az Isten angyala. Erre az angyalra hosszú szenvedések közepette sokáig várt, de ez a várakozása sokak számára építő volt, hiszen az érte folytatott ima megváltoztatta az Őt szeretők imaéletét is. A temetéseket egyébként nagyszerűen felhasználta arra, hogy a gyászban érintett, megtört embereket megrendítse és elgondolkoztassa.

Egész életében szerényen, szegényen és egyszerűen élt. Ételre, ruhára szinte semmit nem költött. Azt ette és abban a ruhában járt, amit kapott. Jól tudott főzni is. A nokedlit nagyon szerette. Ha néha rászánta magát a nokedli-főzésre, nem is tálban keverte ki, hanem a konyhaasztalán, mivel minden tálat kicsinek talált.

Nagyon szerette a jó humort. A humoros helyzetek sokáig éltették. Egy dolgot nagyon nem tudott, mégpedig tájékozódni. Idegen helyen ritkán talált vissza az autójához. Ilyenkor a rendőrséggel kerestette meg.

Alsószentivánról történő elmenetele előtt nem sokkal egy zűrös és egyszerű embert fogadott be a plébániára, aki az egész falunak osztálytársa volt, annyiszor járta az első osztályt. A plébánia ajtaján egy üzenő füzet volt. Miután elment, az üzenő füzetben ez állt: A Dombi jó pap volt. Ennek az embernek az írása volt. Ezzel az egyszerű emberrel én is egyetérték.

Feri bácsi, jó pap és jó testvérünk voltál!

*Lepsényi Mari*  
„Érted vagyok” 2004. október

\*\*\*

## **Mozaikok Ferenc atya életéből**

Hallom markánsan zengő hangját, látom szemétösszehúzó mosolyát, érzem férfiasan határozott kézfogását... Ahogy bennem él, úgy tudok emlékezni rá. Másban máshogyan él? Majd közös szeretetünk összerakja azt a képet Ferenc atyáról, mely méltó egy Jézusnak teljesen elkötelezett testvérünk emlékéhez...

### **1./ Rámenős pap**

Halásztelekre került, közénk, hozzánk, értünk. „Ez van, ezt kell szeretni.” – summázta. Nagyon figyelmet keltően mutatkozott be. A község vagányai felkapták fejüket arra a hírre, hogy egy olyan pap került hozzánk, aki még bokszolt is régebben. El is ment a fiatal amatőrök edzésére, ahol kesztyűt húzva, gyors és tiszta találataival ki is vívta tekintélyét. Ettől kezdve az is tisztelte, aki fütyült a diplomára. „Meg kell szólítani az embereket, ha kell, a kocsmába is elmegyek.”- mondta, mikor arról diskuráltunk, hogy milyen állóvíz a község hitélete. Mi, a ministránsok (Ferenczi Andrissal, Mlecsenkov Öcsivel az élen), akiket még Csíkos Feri bácsi és főleg Ágnes nővér terelgetett korábban, ott voltunk kéznél. Nem is hagyott békén minket. Kezdett kialakulni egy vagány légkör a plébánián is. Sütötte a rántottát, belesercintve a zsírba, hogy elég forró-e. Megosztotta velünk azt, amije volt. Nem sok mindene volt, de nagy szíve az volt igazán.

Vett egy csocsót és hatalmas meccsekkel töltöttük az időt, miközben nagy beszélgetések is folytak. Ekkor hintette el közöttünk, hogy „ne szórakozzatok, én egyedül kevés vagyok bejárni a falut, beszállhatnátok”. Egyházadó címen kezdtünk házról házra járni. Volt, aki kedvesen fogadott, volt, aki a kutyát uszította. Volt, akinek meglepő volt ez a „szektás”, házaló mozgásunk, volt aki morcoskodott: „hagyjon békén ez a csuhás” – üzent a plébánosnak. Az evangéliummal biztatott: „Jézus mondta, hogy aki leráz titeket, azoknál rázzátok le a port is lábatokról”. Adatok jobban gyűltek, mint az egyházadó. Főképpen a mi tapasztalatunk gyűlt: apostolkodni Istennek tetsző dolog, tele a kiállítás összes örömeivel és kihívásával.

### **2./ Odaadott ember**

A kis vályogkápolna repedéseit nem csupán a ruszlik repülőgépei okozhatták. Ferenc atyával számtalanszor csak úgy, kedvtelésből teleénekeltek a légteret. Erős, markáns hangját kieresztve, a harmónium csak sóhajtozott keze alatt. „Jézus szíve szeretlek én, segíts át az élet tengerén.” – zengtük hárman négyen az ő vezetésével.

Becsukta szemét, és mintha mi ott sem lennénk, énekkel imádkozott. Láthattam, hogy ez a pap nem csak a feladatát végzi, nem csupán üzemelteti a templomi életet, hanem egész életét oda igyekszik helyezni a Jóisten tenyerébe. Ekkor érintett meg, hogy papnak lenni értelmes és férfias dolog. Mi lenne, ha magam is szóba állnék ezzel?

### **3./ Szívember**

Egyszer betörték a kápolnába. Elvinni nem sok adódott a betörőnek. A tabernákulumot feltörve a kelyhet kiemelte és a számára fölösleges szent ostyákat szétszórta. Ekkor láttam Ferenc atyát sírni. Könnyek között szedte össze az Oltáriszentséget és mosta föl a követ, szőnyeget. „Mi lakhat egy ilyen emberben?”- kérdezte tőlünk szomorúan. Én replikáltam: „Ember? Ez egy szemét állat volt!” Nem szelídített, csak legyintett. Nagy indulatok forrhattak benne, lehet, hogy csak azért fejezte szépen ki magát, hogy minket ne botránkoztasson.

### **4./ Lelki vezető**

Nagyon bizalmas kapcsolatba kerültünk. Beengedett indulatai, gondjai, küszködései erőterébe. Nem is lehetett volna más a lelki vezetőm. Amikor egy 14-15 évesen elkövetett betörésemről, könyvlopásomról, és ehhez hasonlóakról számoltam be, nem döngölt a földbe, bár karaktere erre indíthatta volna. Ehelyett, mintha idősebb testvérem lenne, mintha ezeket már ő is elkövette volna, úgy adta tanácsait. Nem előttem, nem mögöttem, hanem mellettem járt. „Öregem, fogsz te még jobb is lenni.”- biztatott. Elköszönéskor huncut biztatással mondta: „Aztán jót ne halljak!”

### **5./ Melós**

Villanyszerelő szakmája volt. Csomózta is eleget a vacak kápolnai és plébániai vezetéseket. Amikor a kerítést csinálták későbbi apósommal, a kőműves Tojzán Jani bácsival, akkor pedig a talicskát és a lapátot markolta. A templomot nem járó kőműves meg is kérdezte: „Plebános úr, mit mond, amikor rávág kalapáccsal az ujjára?”. Válasz: „Jobb, ha nem vágok rá, ha valaki ott van”. Ezekre a kritikus indulati helyzetekre alakította ki, mondását: „Szidom az anyád!” Így szelődült nevetésbe a dühös helyzet. Ebből tanultam meg, hogy az indulatot nem feltétlenül kell útszéli stílussal levezetni...

### **6./ Papi nőtlenség**

Már teológus voltam, mikor élesen merült fel a nők kérdése és a papság. Ő már benne volt, én előtte voltam a nőtlenségi fogadalomnak. Éreztem, hogy ez neki sem könnyű kérdés. Kérdéseim záporoztak rá: hogy mi köze ehhez Jézusnak, hogyan lehetséges, hogy két szentség (egyházi rend és a házasság) egymást kizárják Isten világában, hogyan kellene hormonháztartásunkat magasabb szinten kiélni... Válaszai vallomások voltak. Azt ajánlotta, amivel maga is próbálkozott. „Ima, sport, hideg zuhany...”, majd így folytatta: „Nyugi öregem, majd megoldódik benned is valahogy.” Majd humorba csapott át: „Bevallom neked, fél éve egy normális kísértésem sincs...”

### **7./ Bizalom**

Másodéves teológusként már tudtam annyit latinból, hogy az egészségügyi szakközép követelményébe be tudhattam segíteni. A plébániai életben lévő kislányok közül éppen bukásra állt egy, és Ferenc atya megkért, hogy korrepetáljam. Egyre szívesebben tettem. Valószínű, hogy ő volt Ferenczi Andris barátom mondata mögött, hogy vigyázzak ezzel az Erzsivel. Amikor öt év múlva ebből házasság lett, akkor sem támadott le, visszahúzódva jegyezte meg: „Ti tudjátok...”. A felelősséget meghagyta nekem, felnőtségre segített.

Elviselte, hogy másként döntök, mint ahogyan ő szeretné. Többek között ezért választottuk házasságunk védőszentjének Inárcson a halála utáni hálaadó misén, mikor a fehér lufikat mi is az égnek engedték, mögöttünk a tizenhat gyermekünkkel...

A hetes szám szakrális szám. A teljesség, a szentség száma. Mozaik kövecskéim, ez a hét nem a teljesség, valamicske abból. Szent életről szólnak? Szentségre törekvésről biztosan

*Király Ignác*

\*\*\*

### **Részlet egy elmélkedéséből (1991)**

„Modern világunkban mindenki tudja, hogy egy úrhajót nem elég elindítani egy kitűzött cél irányába, hanem rendszeresen pályamódosítással lehet, kell biztosítani célba érését. Így vagyunk megtérésünkkel is. ... Isten is időigényes. Minden nap biztosítani kell számomra pár percet arra, hogy magamra kérdezzek: elcsábított-e ma bármi az Atya vonzásától? Ez a pályamódosítás időszaka; alkalmilag minden szentségnél és szertartásnál nélkülözhetlenebb.”